

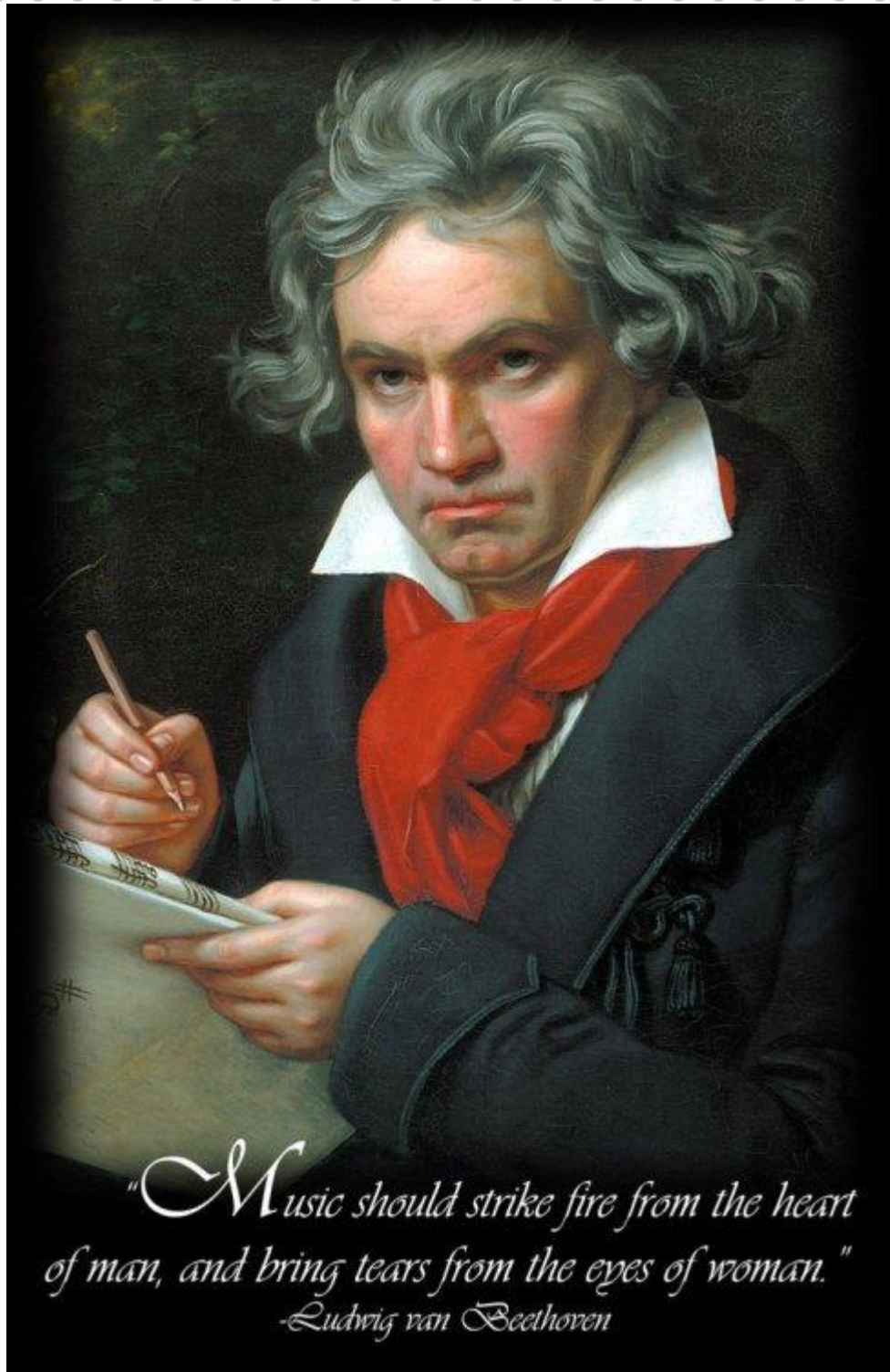
CÂU LẠC BỘ ÂM NHẠC HÈ 2021 (Tuần lễ 26/7=>31/7/2021)

I / NHỮNG MẪU CHUYỆN HAY VÀ Ý NGHĨA VỀ
CÁC NHẠC SĨ NỔI TIẾNG :

**+ Câu chuyện về nhà soạn
nhạc thiên tài Ludwig van
Beethoven**

[meoxieunhan](#) [Mèo tím](#) Tháng Tám 14, 2013 9 Minutes

Nhà soạn nhạc sinh ra từ lửa

Cuộc đời của Beethoven

Beethoven là một người đàn ông phức tạp, một bậc thiên tài, nhưng số phận lại không may mắn, đáng lưu tâm hơn cả là ông bị khiếm thính. Ông đã sống một cuộc sống mà ở đó niềm đam mê âm nhạc không thể dập tắt. Tài sản của ông là những bản nhạc làm say lòng người, thách thức và kích thích chúng ta.

Sinh ra tại thành phố Born nước Đức vào ngày 17 tháng 12 năm 1770 (nhiều phiên bản ghi ngày 16 tháng 12). Beethoven đã có một tuổi thơ đầy đau khổ. Ông là một trong bảy người con trong gia đình, chỉ có ba người trong số họ sống sót đến tuổi trưởng thành. Ông yêu người mẹ hiền lành của mình, Maria, nhưng luôn lo sợ về người cha nghiện rượu và luôn yêu cầu quá đáng. Cha của ông không có tài năng đặc biệt, nhưng ông dạy âm nhạc cho trẻ em của tầng lớp quý tộc. Từ thời Ludwig là một cậu bé, lật những tấm sắt của chớp cửa sổ để nghe thấy nhạc, ông đã bị cuốn hút bởi âm nhạc. Cha của ông đã phát hiện ra khả năng của cậu bé và nuôi dưỡng nó, có thể bởi vì ông đã nhìn thấy nó như là một nguồn thu nhập mới.

Năm 1787, khi mới mười bảy, Beethoven thực hiện chuyến đi đầu tiên của ông đến Vienna, thành phố sẽ trở thành ngôi nhà của ông sau này. Ở đó, ông đã nhanh chóng hòa mình vào cuộc sống của thủ đô văn hóa châu Âu, thậm chí ông chơi piano cho Mozart. Mozart đã dự đoán rằng: “Cậu sẽ tạo ra tiếng vang lớn trên thế giới.”

Những thời gian khó khăn

Cuộc sống của Beethoven đã bị gián đoạn bởi một bi kịch gia đình. Ông trở về Born sau khi nhận được tin mẹ mình qua đời. Ngay sau đó người em gái còn nhỏ của ông cũng mất. Cha bị mất việc làm, Beethoven phải gánh vác trách nhiệm gia đình.

Sau cái chết của cha mình vào năm 1792, Beethoven trở lại Vienna. Beethoven đã trưởng thành hơn, trở nên thô lỗ, bạo lực nhưng ông là người tốt bụng và hào phóng. Ông đã giúp quyên tiền cho đứa con duy nhất còn sống sót của Johann Sebastian Bach đang phải sống trong nghèo đói, và ông đã tặng tác phẩm mới của mình để gây quỹ viện trợ của các nữ tu Ursuline.

Mặc dù tính khí thô lỗ nhưng Beethoven lại dễ dàng làm bạn được với mọi người. Ông học piano với nhà soạn nhạc Franz Joseph Haydn. Và mặc dù mối quan hệ thầy trò đã phá hủy tình bạn họ giữ gìn từ thơ bé. Tại Vienna, Beethoven cũng gặp đối thủ của Mozart, Antonio Salieri – người đàn ông có tin đồn đã đầu độc Mozart. Beethoven chỉ là học trò của Salieri và Beethoven đã dành tặng ông 3 bản Sonat chơi với violin.

Beethoven đấu tranh với bệnh khiếm thính

Ở tuổi hai mươi tám, trước khi viết bản giao hưởng đầu tiên của mình, Beethoven bắt đầu mất khả năng nghe. Ông đã thử tất cả các cách điều trị có thể và, ban đầu, có những giai đoạn ông đã có thể nghe được. Nhưng những năm cuối cùng của cuộc đời ông bị mất thính giác hoàn toàn. Mặc dù vậy, ông tiếp tục dần dần buổi diễn tập và chơi piano cho đến tận cuối năm 1814. Có thể ông đã “nghe” âm nhạc bằng cảm giác rung động của nó.

Thời gian trôi qua, Beethoven đã trở nên mải mê hơn với âm nhạc của mình. Ông bắt đầu bỏ qua trang phục của mình, đổ nước từ trên đầu thay vì rửa trong bồn. Trên một trong những tầng lớp xã hội đất nước thân yêu của mình, một cảnh sát địa phương cho rằng ông là một kẻ lang thang. Phòng của ông đã được chốt đóng cao với bản thảo không ai được phép liên lạc. Ông có bốn cây đàn piano mà không có chân để ông có thể cảm thấy họ rung động của âm thanh. Ông thường làm việc chỉ với đồ lót của mình, hoặc thậm chí khóa thân, bỏ qua những người bạn đến thăm ông nếu họ cản ngang sáng tác của mình.

Ý NGHĨA VÀ BÀI HỌC : KHÔNG BAO GIỜ ĐẦU HÀNG VỚI NGHỊCH CẢNH, KHÓ KHĂN, SỐNG NGHIÊM TÚC VÀ HẾT MÌNH VỚI ĐAM MÊ

+ Câu chuyện về nhà soạn nhạc thiên tài MOZART :

⁽²⁾ Mozart sinh ngày 27 tháng giêng năm 1756, tại Salzburg, nước Áo – Austria. Nơi đây còn được gọi là thủ đô âm nhạc vì nó là cái nôi nuôi dưỡng nhiều thiên tài âm nhạc thế giới. Mozart, thần đồng âm nhạc, thiên tài vĩ đại thế kỷ 18 đã sinh ra vào năm 1756 và trưởng thành từ cái nôi ấy.

Cha của Mozart là người chơi đàn Violon nổi tiếng. Ông đã từng là đội trưởng đội nhạc Hoàng Gia. Có thể nói, Mozart lớn lên trong một gia đình tràn đầy không khí âm nhạc. Trong nhà luôn luôn vang lên tiếng đàn. Tiếng hát, làm cho cậu bé Mozart từ lọt lòng đã biết cảm thụ âm nhạc. cậu thường im lặng ngồi hoặc nằm để thưởng thức các bản nhạc, lời ca. Cha mẹ rất yêu quý cậu bé, cha cậu thường vừa ẵm cậu, vừa chơi đàn. Điều làm cho cha cậu kinh ngạc là, một cậu bé còn chưa biết đi đã biết cảm thụ âm nhạc, biết phân biệt các nốt nhạc. Có lúc cậu bé cao hứng, tuốt khỏi lòng mẹ, chạy lại cây đàn piano, vừa cười vừa gõ gõ phím đàn làm vang lên những âm thanh thánh thót. Vừa có năng khiếu bẩm sinh về âm nhạc, vừa được sống trong môi trường âm nhạc sinh động, mới ⁽⁴⁾3 tuổi cậu đã bộc lộ tài năng âm nhạc. Cậu có thể đàn các bản nhạc đơn giản, với tình cảm chứa chan. Tuy nhiên vì cậu còn quá nhỏ, cha cậu cũng không chú ý lắm đến khả năng âm nhạc của cậu.

⁽³⁾ Có một hôm, chị của Mozart (*hơn Mozart 5 tuổi*) đang tập chơi một bản nhạc khá phức tạp. Do bản nhạc quá khó, Maria Anna tập mãi vẫn chưa thành thực. Ông bố đứng bên cạnh sửa từng lỗi cho Maria Anna. Lúc đó Mozart mới 3 tuổi cũng nằm trên đi văng và im lặng lắng nghe, cố gắng nhớ kỹ những lời chỉ dẫn hết sức tinh vi của cha đối với chị. Tiếng nhạc trầm bổng đã làm cậu bé mê mẩn. Đến tối, Maria Anna đã luyện được tương đối khá, ông bố mới nhẹ nhàng vỗ vai con gái khen ngợi, rồi cho phép nghỉ đàn để chuẩn bị ăn tối. Bất chợt Mozart chạy lại ôm lấy chân bố, nói: *“Bố ơi, con muốn chơi bản nhạc mà vừa rồi chị Maria Anna đã đàn ấy!”* Ông bố vội bế cậu bé lên, vừa cười vừa nói: *“Con hãy nhìn những ngón tay bé nhỏ của con kìa ! Nó liệu có gõ nổi các phím đàn kêu lên thành tiếng không? Đợi khi con lớn bằng chị Maria Anna, cha sẽ dạy con đàn!”*. Nói xong, ông thả Mozart xuống đất, rồi đi ra khỏi phòng. Mozart không chịu. Cậu nghĩ: *“mình phải đàn được bản nhạc du dương này”*.

Sau bữa ăn tối, cả gia đình còn ngồi lại phòng ăn nói chuyện. Bố Mozart lấy tờ báo, ngả người trên ghế và thoải mái lướt xem từng bản tin. Chẳng ai chú ý đến cậu bé Mozart đang lặng lẽ rời phòng ăn sang phòng tập đàn. Cậu rất khó khăn để leo lên ghế ngồi rồi vui vẻ đàn bản nhạc mà cậu đã chú ý lắng nghe một cách rất vui thích và chăm chú lúc buổi chiều. Mặc dù cậu bé chưa học nhạc lý, không biết đọc nốt nhạc, nhưng với trí nhớ đặc biệt tuyệt vời. Cậu đàn hết bản nhạc một cách lưu loát hầu như không có một lỗi sai nào. Ông bố đang đọc báo ở phòng ăn, sau khi lắng nghe tiếng đàn, hoan hỉ nói với vợ: *“Em nghe xem, Maria Anna rất cố gắng, con nó đàn đã tiến bộ nhiều rồi đấy!”*. Nói xong, ông cầm đèn đi vào phòng tập đàn. Khi mở cửa phòng, ông kinh ngạc kêu lên: *“Trời!”* vì trông thấy cậu bé Mozart đang chơi đàn trong căn phòng tối om, mà lại chơi rất lưu loát, tiếng đàn rất hay, rất hấp dẫn, làm mọi người khó tin được. Mozart chạy lại, cậu thấy bố đang há hốc mồm kinh ngạc nhìn mình, liền nói khẽ: *“Bố, con rất thích khúc nhạc này.”* Bố Mozart cười sung sướng ôm cậu con thân yêu vào lòng, vừa hôn vừa nói: *“Con lại đây, từ nay bố sẽ dạy con đàn.”*

Bản nhạc đầu tiên Mozart đã sáng tác năm 1761, Khi đó Mozart mới 5 tuổi

Tin cậu bé Mozart mới 5 tuổi biết chơi đàn, biết sáng tác nhạc được truyền đi khắp nơi trong thành phố. Mọi người đều kinh ngạc và hiết kì. Lúc đầu còn chưa tin, chỉ sau khi được nghe cậu chơi đàn, mọi người mới sửng sờ và ca ngợi cậu là thần đồng. Cậu bé Mozart được mọi người khuyến khích, khen ngợi, càng ra sức phấn đấu, rèn luyện và học tập. Thiên tài của cậu ngày càng được và phát huy, trình độ âm nhạc ngày càng được nâng cao.

Mùa thu năm Mozart 6 tuổi, cậu được mời vào biểu diễn tại Hoàng cung. Được Hoàng đế Fran-xoa đệ nhất của đế quốc Phổ và Hoàng hậu Maria Tê-rê-dơ hết sức khen ngợi. Cậu bé Mozart với áo khoác nghệ sĩ màu nâu sẫm, quần nhung trắng, đội tóc giả ung dung biểu diễn, hết piano, violon lại đến đàn dây cổ, cậu vừa biểu diễn đàn vừa hát. Hoàng hậu rất vui thích, bế cậu lên lòng, hôn tới tấp lên khuôn mặt đỏ hồng vì sung sướng của cậu bé. Hoàng hậu muốn thử thách Mozart, bà lấy một tấm khăn trải phủ lên phím đàn piano và yêu cầu Mozart tiếp tục đàn. Kết quả Mozart không cần nhìn phím mà vẫn đàn đúng và hay. Mọi người càng kinh ngạc và thán phục thần đồng âm nhạc 6 tuổi có tài nghệ cao siêu tuyệt vời này.

Năm lên 7 tuổi Mozart đến Paris biểu diễn. Một ngôi sao ca nhạc thời bấy giờ rất ngưỡng mộ Mozart, sau khi nghe Mozart biểu diễn, đã nói: *"Cậu nhỏ Mozart thân yêu. Chị rất vui sướng. Cậu có thể vì chị mà đệm một khúc nhạc được không? Chị sẽ hát tặng em bài ca Italia"*. Khốn nỗi, Mozart chưa biết bài dân ca Italia này. Làm sao bây giờ? Cô ca sĩ nổi tiếng vội nói: *"Vậy thì chị sẽ hát một bài mà em đã thuộc nhé!"* Nhưng lúc đó Mozart đã nói *"Không cần đâu chị, chị cứ hát trước một lượt để em ghi nhớ giai điệu bài hát, rồi em sẽ đệm cho chị hát"*. Cô ca sĩ nổi tiếng rất kinh ngạc và rất cảm phục dũng khí của Mozart. Song cũng rất lo lắng cho cậu bé thần đồng. Nếu chẳng may cậu không ghi nhớ được, thì chẳng làm tổn thương tới danh dự và lòng tự trọng của cậu sao? Song thực tế đã chứng tỏ sự lo lắng của nữ ca sĩ là không cần thiết. Mozart đã ghi nhớ được giai điệu của bài hát sau một lúc trầm tư, cậu đã bắt đầu đệm đàn cho cô hát. Kết quả thành công mỹ mãn. Cô ca sĩ rất kinh ngạc và vui sướng nói: *"Từ xưa tới nay chưa có ai đệm đàn hay như thế, chú tiểu thần đồng, Chúc em sẽ thành nhạc sĩ vĩ đại"*.

Khi Mozart 8 tuổi, cậu đã được dạy một khối lượng kiến thức âm nhạc khá đầy đủ, đã sáng tác được nhiều ca khúc và bản giao hưởng nổi tiếng, mà ngay cả những nhà âm nhạc lớn tuổi cũng phải khâm phục.

Sau này, Mozart thường cùng cha và chị đi lưu diễn ở các nước. Đến bất cứ đâu, Mozart đều được quần chúng nhiệt liệt hoan nghênh vì nghệ thuật chơi đàn điêu luyện, sức cảm thụ âm nhạc sâu sắc, tuyệt vời.

Mặc dù vậy, Mozart không hề tự mãn, ông luôn phấn đấu nâng cao nghệ thuật chơi đàn của mình lên một lên một tầm cao mới. Để đạt được điều đó chẳng những Mozart phấn đấu khổ luyện không ngừng. Do đó trong quá trình lưu diễn đầy vất vả và bận rộn, ông vẫn dành thời gian luyện

chơi đàn. Ông phấn đấu nâng cao trình độ nghệ thuật của mình để đáp ứng lòng mong muốn và sự cổ vũ của quần chúng.

Tuy nhiên, cuộc đời Mozart quá ngắn ngủi. Ông mất năm 1791 khi chưa tròn 36 tuổi. Song ông đã lưu lại cho nhân loại nhiều nhạc phẩm bất hủ. Cho đến nay, nhân dân Áo vẫn hết sức tự hào về nhà soạn nhạc thiên tài của mình.

Ý NGHĨA VÀ BÀI HỌC : TÀI NĂNG LÀ CẦN THIẾT, NHƯNG ĐỂ ĐƯỢC THÀNH CÔNG CHÚNG TA PHẢI KHÔ LUYỆN, LUÔN HỌC HỎI, TRAU DÒI ĐỂ PHÁT TRIỂN CHO DÙ CÓ LÀ THIÊN TÀI

Câu chuyện về nhà soạn nhạc thiên tài F.CHOPIN:

Frê-đê-rích Sô-panh (Frédéric François Chopin)- nhạc sĩ thiên tài người Ba lan- sinh ngày 22.8.1810 ở ngoại ô thành phố Vác-sa-va và mất ngày 17.10.1849 tại Paris, nước Pháp. Cuộc đời Sô-panh tuy ngắn ngủi nhưng luôn tràn đầy những ước mơ và hoài bão nồng nhiệt.

Cha Sô-panh- giáo sư Ni-cô-la Sô-panh và người mẹ của cậu đều chơi đàn piano rất tốt. Ông Ni-cô-la Sô-panh sinh ra tại vùng Lo-ren ở nước Pháp nhưng đã sống nhiều năm tại Ba-lan. Trong tám năm làm gia sư dạy tiếng Pháp cho gia đình bá tước Xkác-bếch, ông cưới cô Guýt-xtin Ksy-da-nốp-xka, người chị em họ của gia đình này. Gia đình ông Ni-cô-la có bốn người con, Frê-đê-rích Sô-panh có hai người chị là Lu-i-dơ và I-da-ben và em gái- cô bé Ê-mi-ly.

Sô-panh bộc lộ tài năng âm nhạc từ lúc còn nhỏ, lên ba tuổi đã nhớ và đàn được những bản nhạc mà người mẹ thường chơi. Tám tuổi, Sô-panh có khả năng biểu diễn xuất sắc trước công chúng và sáng tác những bản nhạc nổi tiếng. Từ đó cậu được coi là thần đồng âm nhạc.

Bắt đầu học piano từ lúc ba tuổi, lên sáu, gia đình mời thầy giỏi nhất đến dạy đàn cho Sô-panh. Đó là ông Dip-ny, khi ấy đã gần sáu mươi tuổi. Chỉ sau vài năm học tập, 12 tuổi, Sô-panh đã chơi đàn vượt tài thầy. Ông Dip-ny, rất có thiện chí, đã xác nhận cậu học trò thiên tài không còn gì phải học trong những bài dạy của ông nữa. Ông nói “Muốn theo dõi những năng khiếu kỳ lạ của Sô-panh hơn là uốn nắn chúng”. Ông còn khuyên bố mẹ Sô-panh “Hãy để mặc cậu bé cho tài năng tự nhiên được nảy nở”.

Lúc còn nhỏ, cậu bé Sô-panh rất buồn vì bàn tay trẻ con của mình không thể bấm được một quãng tám trên đàn piano, cậu bèn nghĩ ra một mẹo. Sô-panh cố làm rộng mu bàn tay bằng cách đặt giữa kẽ ngón tay những cái nệm. Trước khi đi ngủ, cậu bí mật băng chặt bàn tay và cả những cái nệm lại, ước rằng ngày mai có thể bấm tới mười phím. Nhà soạn nhạc tí hon cần đến một quãng mười cho bản nhạc mà cậu đang soạn.

Sống trong ngôi nhà rộng rãi nên gia đình Sô-panh cho một số học sinh ở trọ. Bọn trẻ đến từ các vùng lân cận và theo học ở thủ đô Vác-sa-va. Các buổi tối, Sô-panh hay cùng

mẹ chơi đàn cho bọn trẻ này thương thức. Nhiều buổi câu đàn các bản dân vũ để chúng nhảy múa, lần khác, cậu lại kể những câu chuyện tự sáng tác rồi ngồi xuống đàn piano, dùng âm nhạc diễn tả nội dung câu chuyện.

Một hôm, bọn trẻ nô đùa, nghịch ngợm, làm xáo động căn nhà vốn yên tĩnh. Muốn bọn trẻ lặng yên, Sô-panh kể cho chúng nghe câu chuyện về một bọn cướp hung ác. Chọn một ngôi làng yên bình, chúng tấn công và cướp phá rất tàn bạo. Những thanh niên trong làng dũng cảm chiến đấu chống lại, bọn cướp thua và phải tháo chạy. Chúng chỉ còn con đường duy nhất là trốn vào một hang sâu dưới chân núi. Trong hang tối tăm, lạnh lẽo, đó đây ẩn hiện những hình thù kỳ dị. Bọn cướp vừa đói vừa mệt, lăn ra đất rồi nhanh chóng ngủ thiếp đi. Đèn cao trào câu chuyện, Sô-panh ngồi vào đàn và miêu tả khung cảnh dưới hang sâu bằng những âm thanh run rẩy. Thính giả như thấy tiếng thảm thì của khu rừng đại ngàn, làn gió rì rào xao động thổi ngoài cửa hang, tiếng kêu rả rích của côn trùng và tiếng ngáy đều đều của bọn cướp. Cuối cùng thì không chỉ bọn cướp mà những người nghe chuyện cũng bị tiếng đàn ru ngủ lúc nào không hay. Đèn đây, Sô-panh rón rén ra khỏi phòng tìm bố mẹ rồi chỉ cho họ thấy cảnh tượng khác thường ấy. Cậu trở lại bên cây đàn và bấm mạnh hai tay xuống hàng phím. Âm thanh vang lên chói tai, đám thính giả giật mình tỉnh giấc. Trước những khuôn mặt còn ngơ ngác, Sô-panh nhẹ nhàng kể tiếp, cậu nói đó là tiếng sét đánh xuống cây cổ thụ, làm nó gãy gục, lấp kín cửa hang. Rồi trận mưa dữ dội đổ xuống, nước ngập đầy hang, bọn cướp không còn đường ra nên bị chết đuối hết.

Những sự kiện chính trị đã làm hai năm học cuối tại trường Trung học của Sô-panh trôi trong buồn bã. Đất nước Ba-lan ngày đó còn nằm dưới sự cai trị của Sa Hoàng- Hoàng đế Nga. Sa hoàng ra lệnh đàn áp mọi cuộc biểu tình của nhân dân Ba-lan. Khi mới 15 tuổi, Sô-panh đã nhiệt tình tham gia các cuộc biểu tình phản đối sự chiếm đóng hà khắc này. Nhiều năm sau, khi phải rời xa quê hương Sô-panh không bao giờ nguôi ngoai trong lòng nỗi nhớ da diết về Tổ quốc Ba-lan yêu dấu.

Năm 1828, trong một chuyến đi từ Béc-lin (Đức) sang nước Pháp, cỗ xe chở Sô-panh phải dừng lại ở gần trạm bưu điện Da-lin để thay ngựa. Cũng như những hành khách khác, Sô-panh đi vào phòng chờ để nghỉ ngơi. Hầu hết mọi người trong căn phòng đều có vẻ mệt nhọc trong chuyến đi dài. Họ đứng ngồi lộn xộn. Căn phòng đầy những âm thanh hỗn độn. Chợt thấy ở góc phòng có một cây đàn piano, Sô-panh tò mò tiến lại gần để thử xem. Chiếc đàn tuy đã cũ nhưng vẫn còn dùng được.

Quên cả mệt nhọc và quên rằng mình đang ở đâu, Sô-panh dạo tay trên phím đàn những bản nhạc mà ông tự sáng tác. Tiếng đàn vang lên nhẹ nhàng trong khung cảnh hỗn độn và náo nhiệt. Trong giây lát, căn phòng chợt tĩnh lặng, dường như có một luồng khí mát vừa tràn tới. Mọi người nhanh chóng bị tiếng đàn mê hoặc, họ quên mệt nhọc, quên ăn uống và nghỉ ngơi để vây quanh cây đàn. Một thoáng, Sô-panh định dừng tay, nhưng thấy mọi người chăm chú lắng nghe, ông lại tiếp tục chơi những bản nhạc khác. Vừa dừng tay, giữa những tiếng kêu ngạc nhiên đầy thán phục, một người đàn ông có tuổi tiến lại gần Sô-panh và nói: “Thưa ngài, tôi là nhạc sĩ sống ở vùng này, tôi hiểu công việc của mình. Nếu Mô-da nghe ngài chơi đàn, ông ta sẽ bắt tay ngài, còn tôi, tôi không dám...”.

Sau khi rời quê hương tới nước Pháp, tại đây Sô-panh đã tìm đến một số nghệ sĩ chơi piano nổi tiếng để được học tập và trau dồi kiến thức. Một nghệ sĩ chơi piano bậc thầy lúc bấy giờ tên là Kác-bren-ne, khi chưa được chứng kiến tài năng của Sô-panh, đã tự tin tuyên bố: “Có thể tôi sẽ dành ba năm để giúp chàng thanh niên Ba-lan này hoàn thiện về kỹ thuật chơi đàn”. Khi đó Kác-bren-ne hơn Sô-panh đến 25 tuổi, nhưng khi được nghe tiếng đàn của Sô-panh trong một buổi hoà nhạc lớn, ông ta đã kêu lên trong niềm phấn khích với sự khiêm tốn rất đẹp: “Một người không lò! Anh ta đã đẹp tất cả mọi người và cả tôi!”.

Có thể nói rằng, về nghệ thuật chơi đàn piano, chỉ có một người có thể sánh được với Sô-panh, đó là Frăng List, nhạc sĩ người Hung-ga-ri và họ cũng là bạn tốt của nhau. Tuy nhiên, cách chơi đàn của hai nghệ sĩ lại khác nhau rất nhiều. List thể hiện sự nhiệt tình, hăng hái của người Hung-ga-ri, ông thường chơi đàn với cảm hứng nẩy lửa, những đoạn nhạc cao trào, ngón tay của List làm bật lên những tiếng sét nổ trên phím đàn. Trong phòng hoà nhạc lớn, nhạc của ông làm cho tất cả đám đông rung lên. Trái lại lối chơi của Sô-panh lại mềm mại, tế nhị hơn diễn tả sự sâu sắc về nội tâm của một người rất giàu tình cảm.

Nhạc sĩ nổi tiếng người Đức là Men-đen-sơn vào năm 1834 đã tuyên bố, Sô-panh là người đứng đầu các nhà chơi dương cầm. Nhà văn nổi tiếng người Pháp là Ban-đắc nói: “Người ta chỉ đánh giá được List khi đã nghe Sô-panh chơi đàn, đó đều là những bậc thầy, List chơi đàn như ma quỷ, còn Sô-panh chơi đàn như thiên thần...”

Có người đã nhận xét về tài năng chơi đàn của Sô-panh: “Cách đánh đàn của ông đẹp đến nỗi, ông chỉ chơi một hợp âm thôi đã đủ sức làm mê hoặc khán giả”.

Sô-panh- nhà sáng tác âm nhạc thiên tài

Những nhạc sĩ thời trước mà Sô-panh rất yêu thích là Mô-da và Bach, ông đánh giá những chủ đề âm nhạc của họ được hình thành và phát triển từ những xúc cảm nhạy bén, đôi khi từ một tiếng chim vẫy cánh, một hơi gió thổi, một nét vẽ thuần túy. Đã nhiều lần, ông khẳng định và thán phục tài năng của họ.

Theo Sô-panh, một tác phẩm âm nhạc phải có vài trò khác với một bức tượng, một bức tranh hay một bài thơ, bởi ở chúng tình cảm được diễn tả một cách trực tiếp. Âm nhạc chỉ nên dùng để gợi nên, nhắc lại, đánh thức những tình cảm khi lời nói không thể diễn tả được nữa.

Năm 1831, nhạc sĩ người đức là Rô-be Su-man là người nước ngoài đầu tiên nhận thấy tài năng sáng tác âm nhạc của Sô-panh, Su-man không chỉ là một nhà soạn nhạc lớn mà còn là một nhà phê bình âm nhạc tài năng. Qua những tác phẩm âm nhạc của Sô-panh được in và gửi tới Lai-xích, Su-man đã đăng những bài giới thiệu về nhạc sĩ này rất chân thực trên tạp chí âm nhạc mà ông phụ trách. Đến khi được biết Sô-panh hoàn thành biến tấu trên giai điệu vở nhạc kịch *Đông-Giông* của Mô-da, Su-man đã viết trong tạp chí âm nhạc: “Thưa các ngài, hãy hạ mũ xuống: Một thiên tài!”

Tác phẩm của Sô-panh không có vẻ trống rỗng và hoa mỹ rườm rà. Nó chứa đựng tất cả những cảm xúc chân thực của ông trong cuộc sống, niềm vui và nỗi đau, sự êm ái và dữ dội, tề nhị và cay đắng, tình yêu và lòng căm ghét. Sô-panh là một nhà soạn nhạc vô song, ngay thẳng và tinh tế. Chỉ có ông mới nhận được từ List- tay đàn piano cự phách bậc nhất thời bấy giờ- lời ca ngợi mà rất ít người xứng đáng được hưởng: “Mỗi nốt nhạc là một vần, mỗi nhịp là một chữ và mỗi câu là một tư tưởng”.

Nhà của Giooc-giơ Xăng là nơi lui tới của rất nhiều nhân vật nổi tiếng thời bấy giờ. Sô-panh sống trong lâu đài của nữ văn sĩ này và yêu bà trong thời gian từ năm 1838 đến năm 1846. Khi đó hai đứa con riêng của Xăng còn nhỏ. Độ lượng và hết lòng, bà chú ý đến nghệ sĩ trẻ thiên tài mà bệnh tật đã bắt đầu tàn phá. Bà nhận Sô-panh vào cuộc đời mình và với tình thương trước hết như một người mẹ, nữ văn sĩ này coi Sô-panh như người con thứ ba của mình. Tám năm Sô-panh sống cạnh bà, trong lâu đài nhỏ Nô-hăng gần Paris, Sô-panh viết nên nhiều tuyệt tác âm nhạc. Nhưng cuối cùng thì hai người cũng chia tay. Trong cuốn *Câu chuyện đời tôi*, Xăng đã kể lại các sự kiện dẫn đến việc hai người phải đau khổ xa nhau. Bà cho rằng có những nguyên nhân dẫn đến sự chia tay. Thứ nhất, Sô-panh đã không thể sống hoà hợp với hai người con riêng của bà. Thứ hai, tình yêu Sô-panh dành cho Xăng chỉ được xếp sau những tình cảm ông dành cho Tổ quốc Ba-lan và đặc biệt là người mẹ yêu dấu của ông

Cuộc sống của Sô-panh

Vào năm 1830, cha mẹ của Sô-panh đã bí mật được tin tại Vác-sa-va sắp nổ ra cuộc khởi nghĩa của nhân dân Ba-lan chống lại sự chiếm đóng của Sa hoàng. Họ liền thu xếp để đưa Sô-panh rời khỏi Tổ quốc, tránh ảnh hưởng tới cuộc sống của con trai mình- một thiên tài âm nhạc. Nếu ở lại, chắc chắn Sô-panh sẽ tham gia cuộc chiến và tương lai của anh sẽ không thể định trước được.

Sau cái chết của cô em út Ê-mi-ly khi mới 14 tuổi, Sô-panh rất đau lòng. Ông rời xa Tổ quốc Ba-lan vào ngày 2.9.1830 với linh cảm sẽ không được quay trở lại. Ông mang theo một nắm đất của quê hương và chẳng bao giờ rời xa nó. Chuyến đi bằng xe trạm bưu điện đã đưa Sô-panh qua nhiều nước châu Âu như Séc, Áo, Đức. Khi tới thành Viên, Sô-panh được tin tại Ba-lan đã nổ ra cuộc khởi nghĩa nhân dân. Đắm chìm trong lo lắng, không nhận được tin tức của bạn bè và gia đình, Sô-panh rất đau khổ. Ông định dừng chân ở Đức nhưng đất nước này từ chối cấp thị thực cho ông. Từ đây, ông đi tiếp sang

Pháp và sống ở đó tới khi chết. Suốt cuộc đời ngắn ngủi- ông chết năm 39 tuổi- mang trong người từ tuổi 25 một căn bệnh đau ngực vì chứng viêm phổi làm ông từ già cõi đời. Khi mới tới Paris, cuộc sống của Sô-panh có nhiều khó khăn, người nghệ sĩ trẻ quyết định tự kiếm sống bằng cách dạy đàn piano. Phải rất cực nhọc, ông mới kiếm đủ ăn qua ngày, vì thế có nhiều lúc ông nghĩ cách đến châu Mỹ, để thử cầu may như một người chơi dương cầm kỳ tài ở lục địa mới.

Sau sự tiếp xúc và giới thiệu của bạn bè, Sô-panh đến chơi đàn tại nhà triệu phú Rôt-sin. Buổi trình diễn tối hôm đó, bằng lối chơi đặc biệt của mình, Sô-panh đã làm mê ly thính giả và từ đó đánh dấu một bước ngoặt trong cuộc đời của ông. Rất nhiều người tìm cách làm quen với Sô-panh, họ mời ông đến chơi đàn tại nhà hay ông đến dạy đàn cho họ. Nhờ thế, điều kiện sống của ông được cải thiện. Trong hai buổi hoà nhạc tiếp theo, Sô-panh thành công đến nỗi nhà vua Lu-i Phi-líp đã mời ông đến chơi tại cung điện Xanh Cơ-lu và tặng ông nhiều tặng phẩm quý giá. Những nhạc sĩ tên tuổi thời kỳ đó tại Paris như Men-đen-sơn, Ben-li-ni và Béc-li-ô cũng phải cúi chào trước vẻ đẹp trong lối chơi của ông và trở thành những người bạn khâm phục tài năng của ông. Từ đây, cuộc đời Frê-đê-rích Sô-panh mở ra một thời kỳ đầy vẻ vang.

Sau những thành công tốt đẹp đó là những ngày làm việc quá sức. Sức khỏe của Sô-panh dần dần giảm sút. Những buổi hòa nhạc, nhiều dạ hội kéo dài rất khuya, những bài dạy âm nhạc hàng ngày không tiếc sức, bắt đầu huỷ hoại sức khỏe vốn đã tồi tệ của ông. Bệnh viêm phổi không có cách chữa triệt để đã gặm nhấm hết sức khỏe của Sô-panh. Lúc hấp hối, Sô-panh gọi tên người mẹ yêu dấu, nhưng vô ích. Tuy nhiên bà đã hiện ra như một ảo ảnh cuối cùng, một niềm tin cuối cùng của Sô-panh. Trái tim Sô-panh ngừng đập vào ngày 17.10.1849. Theo ý nguyện của mình, Sô-panh muốn tro tàn của trái tim ông sẽ được gắn vào cây thánh giá tại nhà thờ lớn của Vác-sa-va. Nhưng sau đó, theo nguyện vọng của những người thân, trái tim ông được giữ lại. Nhiều năm sau, trái tim của Sô-panh được đưa về Ba-lan cùng với nắm đất quê hương ông mang theo từ thời trai trẻ. Sô-panh yên nghỉ tại nghĩa trang Pe-rơ La-se-dơ ở Paris.

Nhà thơ người Đức là Hen-ríc Hai-nơ đã nói về ông: “Ảnh hưởng của ba dân tộc đã hợp thành nơi ông một con người đáng trân trọng. Ba-lan đã cho ông tình cảm nghĩa hiệp và nỗi đau đớn lịch sử. Nước Pháp, sự thanh lịch dễ gần và duyên dáng, nước Đức, sự sâu sắc mơ màng. Thiên nhiên đã cho ông một khuôn mặt thon, đốm đáng hơi bệnh tật và một trái tim cao quý của thiên tài. Ta phải thừa nhận ở Sô-panh cái thiên tài với tất cả ý nghĩa của từ đó: ông không chỉ là một nhạc sĩ kỳ tài, mà còn là thi sĩ. Ông có thể diễn đạt cho chúng ta biết chất thơ ở trong tâm hồn ông. Đây là một nhạc sĩ, thi sĩ và không có gì so sánh được với sự hoàn mỹ khi ông tùy hứng trên dương cầm. Lúc đó, ông không còn là người Ba-lan, Pháp hay Đức nữa. Ông đi ra từ một nguồn gốc sâu xa hơn: từ xứ sở của Mô-da, của Ra-pha-en, của Gớt, tổ quốc thực sự của ông là xứ sở của nghệ thuật âm nhạc và thơ ca”

Ý NGHĨA VÀ BÀI HỌC : KHÔNG BAO GIỜ ĐẦU HÀNG VỚI NGHỊCH CẢNH, KHÓ KHĂN. KHỎ LUYỆN HỌC TẬP. ĐIỀU ĐỘNG LẠI ĐÓ CHÍNH LÀ LÒNG YÊU NƯỚC, YÊU TỔ QUỐC CỦA TỪNG NGƯỜI.

CÂU HỎI :

1 \ CÁC EM CHO BIẾT NƠI SINH CỦA BA NHẠC SĨ ĐẠI TÀI TRÊN ? TỪ LÚC SINH RA HỌ ĐÃ CÓ THỂ TỰ CHƠI NHẠC CỤ CHƯA?

2 \ AI ĐÃ DẠY ÂM NHẠC VÀ NHẠC Ụ CHO 3 NGƯỜI NHẠC SĨ TRÊN?

3\ NHỮNG KHÓ KHĂN VÀ TÂM TƯ CỦA 3 NGƯỜI NHẠC SĨ TRÊN VỀ CUỐI ĐỜI TRÊN NHƯ THẾ NÀO ?

4\ 3 NHẠC SĨ TRÊN ĐỀU CÓ CHUNG MỘT KHẢ NĂNG CHƠI XUẤT SẮC LOẠI NHẠC CỤ NÀO ?

II / Học sinh thực hiện cùng giáo viên: (tương tác, trao đổi, cần tư vấn....: điện thoại, mail, zalo, viber, messenger...)

(Học sinh năm học 2020 – 2021)

ST T	Họ và tên	Số điện thoại	Địa chỉ mail	Lớp hướng dẫn	Ghi chú
1	Phạm Tuyết Trinh	0904446826	phamtructrinh@ gmail.com	6/1; 6/2; 6/4; 6/5; 6/6;6/8; 6/10/; 6/11 8/1; 8/3; 8/5; 8/7; 8/10; 8/12	Có thể thực hiện zalo ...
2	Trần Thị Ngọc Diễm	0983969125	tranthingocdiem @gmail.com	6/3; 6/7; 6/9; 6/12 7/1; 7/3; 7/5; 7/7	Có thể thực hiện zalo ...
 3	Lư Đỗ Bảo Huy	0902539753	drhuysamurai@ gmail.com	7/2; 7/4; 7/6; 7/8; 7/9;7/10;7/11; 7/12 8/2; 8/4; 8/6; 8/8; 8/9; 8/11	Có thể thực hiện zalo ...

III / Giới thiệu 1 số đường link trên trang web trường tham khảo cho bộ môn âm nhạc: (HS vào xem tham khảo có thêm kiến thức cho bộ môn)

- <https://www.youtube.com/watch?v=EV7waDEfiYY>

- <https://www.youtube.com/watch?v=c12IajJKyLQ>

_ <https://www.youtube.com/watch?v=Jn09UdSb3aA>

- CHÚC CÁC EM HỌC SINH CÓ CÂU TRẢ LỜI THẬT NHANH GỬI VỀ THẦY – CÔ.
- CHÚC CÁC EM CÓ MỘT MÙA HÈ THẬT VUI VÀ NHIỀU Ý NGHĨA NHÉ!